

LIZE SPITOVĀ TĀNĪ

HOST

Co když se můžete pomstít celé vesnici?

**LIZE
SPITOVÁ
TÁNÍ**

LIZE SPITOVÁ TĀNĪ

BRNO
2017

Copyright © Lize Spit, 2016

Cover picture © Shutterstock.com

Translation © Adéla Elbel, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

The book was published with the support
of the Flemish Literature Fund (www.flemishliterature.be)

Překlad této knihy podpořil Vlámký literární fond

ISBN 978-80-7577-287-9 (PDF)

ISBN 978-80-7577-288-6 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-289-3 (MobiPocket)

Tildě, Jorntovi & Saar

9.00

Pozvání přišlo před třemi týdny a bylo přehnaně ofrankováno. Hmotnost známek, které samy o sobě musely stát další poštovné navíc, ve mně v první chvíli vyvolala naději: stále ještě existují věci, které se navzájem umožňují.

Našla jsem tu obálku nahoře na zbývající poště, desítky dopisů a letáků poskládaných do dvou stejných hromádek před mými dveřmi. Sousedův podpis; hromádka výměnou za protislužbu, kterou mu budu muset teprve prokázat. Pod nadměrně ofrankovanou obálkou ležela nabídka od francouzsky mluvícího jasnovidce a letáček jednoho hračkářství určený sousedům nade mnou — moje schránka se poměrně často stává propadlištěm pošty, kvůli které děti kňourají. Vedle toho se nacházely účty a čtyři letáky jednoho levného supermarketu, na každém byla stejně spoře naditá krůta, kávový polárkový dort a víno za dobrou cenu. Na silvestrovský večer jsem opravdu ještě neměla žádné plány.

Zvedla jsem ten pokus o barikádu, vešla do bytu a s poštou v ruce absolvovala obvyklé kolečko, při kterém jsem otevřela všechny dveře, aniž bych věděla, co je horší: narazit jednou na nějakého vetřelce, nebo stále všechny ty prázdné pokoje.

Pověsila jsem si kabát a rukavice a pak se pustila do přípravy večere. Oškrábala jsem jednu bramboru, vykrojila z ní klíčky, které na ní na slunci vyrostly. Naplnila jsem rychlovarnou konvici a oheň pod kastrolem hned dala na velký plamen, aby konvice věděla, že si musí spíšíť.

Plná očekávání jsem se sklonila nad dopisem.

Moje jméno a adresa byly napsané černým perem a písmem, které jsem znala, ale nedokázala ho hned zařadit. Špičkou škrabky jsem rozřízla okraj. Objevil se bílý listek, fotka dítěte a jméno. Aniž jsem se pořádně podívala na obrázek, jméno nebo datum, věděla jsem, že je to fotka Jana, nikoliv oznámení o narození dítěte. Letos, třicátého prosince, by mu bylo třicet.

Znovu jsem se podívala na adresu, na název ulice. Nadrápané klikyháky byly vyryté hluboko do papíru, nožičky písmen poskakovaly těsně nad řádkem. Samozřejmě to je Pimovo písmo. Celé roky jsem sedávala ve třídě vedle něj, sledovala, jak píše písemky. Nikdy jsem nechápala, proč na pero tolik tlačí. Jeho odpovědi proto nebývaly správnější.

Takže Pim si našel moji adresu. Přepsal ji bezchybně, písmeno po písmenu. Samotná pozvánka byla vytištěná. Na vnitřní straně stál sloupeček s vysvětlením.

„Milý/á...“ Vytečkované řádky tvořily místo pro mé ručně napsané jméno.

„Jak dobře víte, nejenže by tento měsíc bylo Janovi třicet, ale také zahájíme provoz našeho plně automatizovaného dojičícího zařízení. Nastal čas se zase sejít u skleničky a drobného občerstvení.“

Vyzula jsem se, abych pod nohama cítila hladké parkety. Z Janovy posmrtné oslavy se stala propagační akce, snaha shromáždit co nejvíc lidí při spuštění nové technologie.

Dál jsem nečetla. Hodila jsem listek se zbytkem pošty a bramborovými slupkami do koše. Otočila jsem kohoutkem, strčila zápěstí pod studený proud, špláchla si vodu do obličejů.

Prázdný litinový hrnec zapraskal, taky se dožadoval trochy vody. A přestože ji konvice právě dovařila, zase jsem hořák vypnula. Hlad byl pryč.

Ještě než jsem si utřela tváře do utěrky, bylo mi samozřejmě jasné, že to takhle nemůžu nechat.

Vytáhla jsem lístek z koše.

Janova fotka byla špinavá od škrobu z bramborových slupek. Od úst se mu táhla černá šmouha, rty měl rozmazané až k čelu. Cípem utěrky jsem se snažila vrátit jeho úsměv na místo.

„15.00 hodin: Otevření chlívů. 15.15 hodin: Malá ukázka dojícího robota s následnou oslavou. PS: Teple se oblečte. Nenoste květiny, ale vezměte fotku nebo nějakou pěknou upomínku na mého bratra. Ty můžete předem poslat mailem na info@navstevamlekarny.be nebo postnout na Janovu facebookovou stránku. Na rubu plánek cesty.“

Na druhé straně lístku byl pod zjednodušeným popisem cesty uvedený tuctový citát. Několikrát jsem ho přečetla nahlas, jako by to tak Pim zamýšlel. I tak to byly až příliš snaživé věty.

Mezitím už je něco po deváté a právě jsem minula Vilvoorde. Hodiny v autě, které každých pár vteřin zablikají, předbíhají o několik minut čas na mém mobilu. Možná je to zimou. Jedu po dálnici, Janův obličej přitom bezvýrazně leží na sedadle spolujezdce.

Nemám s sebou ten lístek kvůli fotce. Ani na přesné časy a plánek cesty se nepotřebuju znovu dívat.

Potřebuju jen tlustou vrstvu poštovních známek na obálce. Ty známky potvrzují, že si Pim chtěl být jistý, že se ke mně pozvání dostane. Samozřejmě vím, že není určené člověku, jakým jsem teď, ale osobě, kterou jsem bývala, když jsme spolu ještě mluvili, Evě před létem 2002. Proto dnes udělám přesně to, co bych udělala tehdy: přestože se mi nechce, objevím se tam.

4. ČERVENCE 2002

Ze zahrady se ozývá hlasatelův hlas. Je čtvrtek. Provoz vážne natolik, že by bylo praktičtější vypočítávat místa, kde dopravní špička probíhá plynule. Dotyčný upozorňuje, že nás čeká několik horkých dnů. Po zprávě o počasí hrají *The Ketchup Song*. Tóny náhle přehluší třepotání křídel vzlétajících ptáků.

Možná je to tím, že jsem se konečně dobře vyspala, nebo tou hudbou, která potvrzuje náležitost každého pohybu, ale poprvé od zimy se mi zdá, že se probouzím na správném místě. Čeká mě neposkvrněné léto. Kostelní hodiny budou vymezovat délku každé hodiny, nikdo nezrychlí ani nezpomalí ručičky, dokonce ani Laurens s Pimem. Poprvé od Janova pohřbu mě ta myšlenka uklidňuje. Musím prostě jen dodržovat udaný rytmus a všechno bude dobré.

Sedám si na postelové posteli. Až teď si všimnu Tesky, která stojí vedle své postele. Krátké ježaté vlasy se jí lepí ke zpacené hlavě. Zkoumá prostěradlo, dívá se, jestli jsou cípy na obou stranách stejně dlouhé.

„Spala jsi v noci?“ ptám se.

Přikyvuje.

Je dokonalý den na bonbony Jawbreaker.

Když si jdu pro kolo, potkávám tátu. Kouří a hrdě poslouchá zprávy o jedenácté, které se linou čistě a hlasitě z rádia, jež právě pověsil do koruny třešně, aby odhánělo vrány. Opírá

se o zahradní domek, jemuž říkáme „dílna“, ačkoliv se v ní nikdy nic nedělá.

Zácpa směrem k pobřeží se ještě nerozjela kvůli dvěma vážným nehodám na E40 a já mám v každé ponožce zastrčený padesátcent. Při každém kroku klesají mince o kousek níž.

Táta vytáhne z pusy nedopalek, ze kterého zbyl jen filtr, rozšlápne ho papučí a pak ho zvedne.

Má na sobě černé džíny. Kdysi to bývaly jeho pracovní kalhoty, ale teď už nemají žádné vhodné využití. Těsně nad koleny je látka vyboulená, jde o otisk jeho nejčastějšího podřepu, vedle basy piv.

„Evo,“ pronese.

Otočí se a naznačí, abych ho následovala. Z jeho úst zní moje jméno někdy jako povel, jindy jako otázka, málokdy jako něco, co mi patří.

Jdu s ním do dílny. Mince mi klesají podél kotníků k chodidlům.

S pojmenováním „dílna“ přišla máma, když dům kupovali a z každé prázdné místnosti mohlo být cokoli, pokud název opakovali dostatečně dlouho. Táta měl velkolepé plány. Udržovat zahradu, stříhat plot, založit kompost, přestavět koupelnu. Tu bývalí majitelé používali jako dětský pokoj a byla v ní tapeta s medvídky. Uprostřed místnosti táta postavil do výšky pasu zídku z dutých cihel, aby bylo kam pověsit umyvadlo. Stěny se měly obložit, jakmile na to budou peníze. Jolan objevil, že otvory v cihlách jsou dobré držáky na zubní kartáčky.

„To je moc šikovný, na přechodnou dobu,“ rozhodla máma.

Jolan to propočítal už tehdy: v přechodné době žádná doba není.

Po celé dílně se válejí prázdné plechovky od piva a další harpádí. Stěny jsou hustě porostlé houbami. Většina jich

má zkroucenou nožku, aby mohly vykukovat zpod okraje kloboučku a na vlastní oči sledovat, co se tu po všechny ty hodiny vlastně odehrává.

Táta hodí zašlápnutého špačka do jedné z plechovek, na jejímž dně je ještě pivo.

„Jinak bude ta osoba nadávat.“ Ukáže na dveře, jimiž se vchází do domu, do kuchyně.

Táta má vpadlá ramena, působí to, že má moc těžká podpaží. A tak na sebe chvíli hledíme, uprostřed dílny poseté nejrůznějšími druhy reklamních předmětů, které rozdává obchod s alkoholem Peters při nákupu přepravek piva Maes Pils: modré kšiltovky, modré nafukovací tácy na pivo, modré plážové míče.

Vidí táta to co já, totiž že se z toho tady stalo skladiště potenciálních cen do tomboly?

Pohled mi padne na vrtačku, která nevisí mezi ostatním nářadím, ale leží na poměrně nedávno sestavené a do zdi ukotvené polici. Tehdy jedinkrát našla uplatnění. Těžko říct, co bylo původcem čeho: jestli vrtačka police, nebo police vrtačky.

Všechno to nářadí se tady neobjevilo jen tak. Nebydlíme daleko od ALDI — už to není úplně docházková vzdálenost, ale na kole se to dá. Každý rok tam bývá něco, co tátové ještě nemají. Na mostě přes dálnici, která naši vesnici odděluje od sousední vsi, člověk pravidelně vidá plahočící se matky, jak vezou na řídítkách ruční pilu, masážní pomůcky Medion, zahradnické nůžky nebo kleště na grilování.

Tu vrtačku jsme dali tátovi jako dárek před rokem. Největší radost z ní měl ve chvíli, kdy ještě ležela zabalená na kredenci. Po vybalení ji položil na hromádku vyžehlených utěrek. Tam zůstala do doby, kdy už se nedaly přípravy oslav jeho dalších narozenin dál odsouvat.

„Vrtačku potřebuješ během celé její životnosti v průměru jen asi jedenáct minut,“ říká táta.

„To je krátká doba,“ poznamenávám.

Dívám se, jestli je na krabici ještě nalepená cenovka, abych vypočítala, na kolik by vyšla cena za vteřinu. Za chvíli to budu moct říct Pimovi a Laurensovi. Třeba je to bude zajímat.

„Koukej, Evinko. Chtěl jsem ti ukázat tohle.“

Táta namíří prst na smyčku, která se houpe pod prostředním dřevěným trámem v krovu střechy vedle zahradnických nůžek.

„Nepoznáš na tom, jak těžký je něco takovýho dobře pověsit, vid’?“

Reaguju pokrčením ramen. Lidé krčí rameny jak v situacích, kdy jim je něco jedno, tak tehdy, když jim to jedno není, ale nemůžou najít správná slova. Pokaždé si říkám, že by se ke krčení měla rychle najít jiná část těla, nebo aspoň jiné gesto. V anatomii ramen není, na rozdíl od obočí, dost prostoru pro nuance.

„Ne každéj to umí přivázat,“ povídá, „musí to viset v přesný vejšce.“

„To vidím,“ odpovídám. „A jaká je teda přesná vejška?“

Moji otázku nevnímá.

„Když uvážeš uzel špatně, trpíš. Přece nechceš, abych trpěl?“

Znovu se podívám na smyčku, zavrtím hlavou.

„Když nespadneš z dostatečný vejšky, tak si nezlomíš vaz. A trvá to dlouho. A když spadneš z moc velký vejšky, tak ti krk rupne, a to těm, co tě najdou, udělat nechceš. Že ne?“

„Ne, to nechceš.“

Táta nosí na hlavě kšiltovku. Ta nasává pot uplynulých dní, který v ní zasychá. Sůl zanechává ve výšce čela klikaté bílé čáry. Čím jsou dny teplejší, tím výš se pruh posouvá.

Táta se na mě mlčky podívá, sundá si čepici a prohlíží si ji, jestli na ní není něco zvláštního. Nevidí to. Kšiltovka mu přistane zpátky na hlavě, teď obráceně.

Nemůžu než si pomyslet: Tenhle muž je můj otec. Je starší, než bývá běžné, protože až pozdě potkal někoho, kdo s ním chtěl mít děti. Pracuje v bance, dělá tam něco, o čem nikdy detailně nemluví a na co se ostatní ani nikdy neptají, protože lidé prostě vycházejí z toho, že když někdo o něčem sám nezačne, pak není o čem mluvit. Aby se do práce dostal, musí každý den — i za deště — dojet na kole na autobusovou zastávku a pak půl hodiny sedí v autobusu. V pracovních dnech vydělá právě tolik, aby zabezpečil rodinu, která se na nic neptá, aby jí zaplatil střechu nad hlavou, kde může rozvěsit dárky, které mu rodina za jeho peníze koupí, aniž by si je přál.

Jsem nejstarší dcera tohoto muže, takže teď nemůžu jen tak přikývnout nebo odpovědět, jestliže nevím, co přesně má v plánu.

Nutím se nasadit nějaký výraz. Žádný úsměv. Žádný soucit. Možná pochopení, i když nevím, jak má vypadat grimasa vyjadřující pochopení.

„Myslíš si stejně jako tvoje matka, že tenhle starej debil nikdy nemyslí vážně to, co říká? Že na to tenhle starej debil nemá odvalu?“

Táta vždycky říká „tvoje matka“ a máma stejně mluví o tátovi, říká pak „tvůj otec“. To prostě není fér. Snaží se z toho vyváznout tím, že dělají, jako bych si je vybrala já.

„Chceš, abych ti to předvedl?“

Vezme chatrné schůdky, postaví je přímo pod oprátku a začne stoupat po příčkách. Když je na třetí příčce, štafle se nebezpečně rozkývou. Přistoupím blíž, postavím se ze strany, abych je zpevnila. Mince mi klesnou úplně dolů, pod chodidla. Rozhlasové zprávy o jedenácté skončily a následuje reklama.

„Neplatte nic navíc. Pokud najdete stejný přístroj v jiném obchodě za nižší cenu, vyplatíme vám rozdíl.“

Táta dosáhne vrcholu žebříku. Oběma nohama balancuje na nejvyšší příčce, staví se přímo pod oprátku. Lano se zhoupne a při návratu ho lehce ťukne do zátylku. Táta téměř ztratí rovnováhu. Držím žebřík pevně. Můžu se jen snažit, aby táta nespádl. Nezabráním mu, aby skočil. Jak tlačím nohy do země, sesunutá mince mě pálí ještě víc. Do konce života budu mít do chodidel vypálenou hlavu Alberta II.

Táta zatáhne za smyčku: drží dostatečně pevně. Navlékne si ji na krk. Rozhlédne se po svém modrém impériu. Pokývne hlavou. Tváří se spokojeně.

„Lidi, kteří se věší, si často seškrábou kůži z krku. Lítostí. Nesmíš litovat,“ poznamenává.

Přikývnu.

„Slyšelas mě, Evo?“

Zase přikývnu.

„Tak co jsem říkal?“

„Že nesmíš litovat,“ odpovídám.

„Nerozumím ti.“

„Nesmíš litovat,“ opakuju hlasitěji.

Až teď se podívá mým směrem, vidí, že podpírám žebřík.

Na chvíli zmlkne.

„Měla bys něco udělat s tím svým účesem, Evo,“ řekne pak. „Tohle není nic moc.“

Moje vlasy mají podle mě délku tak akorát: jsou dost krátké na to, aby se daly nosit rozpuštěné, když je zima, a dost dlouhé na to, aby se daly během teplých dnů sepnout do culíku. Táta si musí zvyknout. Před týdnem jsem si je sama o pár centimetrů ostříhala, protože se mi třepily konečky. Udělala jsem to před zrcadlem v plesnivé koupelně, nad staromódním nábytkem, který tam stojí, nůžkami, jimiž občas máma stříhá látky.

„Díky, žes mi přidržela ten žebřík, Evo.“ Táta už si oprátku sundal a stojí teď o dvě příčky níž.

„Jediná o tom víš. Ani tvoje matka neví nic. A tak to i zůstane.“ Sáhne si do kapsy, opře se o prostřední prstíček žebříku a zapálí si další cigaretu. „Že jsem ti to ukázal, je asi dobrý znamení.“ Vcucne tváře. Opatrně dál sestupuje. Jakmile stojí na zemi, plácne mě po rameni tak prudce, až ztratím rovnováhu, je to takové to šťouchnutí, co mají dávat otcové synům.

„Kouření ti nedělá dobře,“ poznamenám.

Ve výloze Obchůdku leží na umělé trávě několik tyčinek Raiders. Tyhle tyčinky už vlastně neexistují — před nějakou dobou dostaly název Twix —, ale nikdo se to neodvažuje Agnes říct. Provozuje obchod déle, než si většina lidí pamatuje.

V úzkém a hlubokém krámu je téměř všechno, co má v malém koloniálu být. Přesto sem většina lidí chodí jen pro trvanlivé potraviny, které neokorají ani neseschnou. Laurensův bratranec se jednou odvážil vrátit se do obchodu s balíčkem prošlých nudlí.

„To není datum spotřeby, chlapče, ale datum, kdy to zboží vyrobili,“ štěkla Agnes. Po krátké diskusi mu těstoviny vyměnila za sadu lihových fixů. O několik hodin později bylo na ceduli vedle nápisu VEŠKERÉ VAŠE TRVANLIVÉ POTRAVINY připsáno: KTERÉ SE TEPRVE MUSÍ VYROBIT. Agnes se to nepokusila smazat. Naopak. Zaměřila se na manipulaci s daty spotřeby. Tenkou tužkou dělá z trojek osmičky a devítky a ledem dokáže jedinou vodorovnou čárkou přečarovat na červenec. Ví, že k ní vesničané budou stejně chodit dál: kdo si chce vybírat, musí jet kvůli jedné mouce do nejbližší vesnice a strávit deset minut v autě. Principy mají své hranice. Dokonce i Laurensův bratranec se sem po čase vrátil a nudle si zase koupil.

Vcházím dovnitř. Ačkoliv dnešek začal dobře, ještě mu dlužím jawbreakery. Moji přítomnost ohlašuje zvoneček, který zní jinak než v řeznictví, spíš jako jekot.

Rolety v obchodě jsou skoro úplně spuštěné, uvnitř panuje příšeří. Mezi plnými policemi se vznáší zatuchlý chlad. Příliš dlouho uchovávané ráno. Čekám a pozoruju dveře vedoucí do obytné místnosti v zadní části obchodu. Tam se Agnes ukrývá a luští okopírované křížovky. Zřejmě tam má křeslo, stůl a taky kuchyňku. Nikdo vám to ale nepotvrdí.

Čekám, protože Agnes nemá ráda zákazníky, kteří v její nepřítomnosti čmouchají po krámě. Rozvazuju si tkaničky a lovím z ponožky mince. Dnes ráno jsem ty peníze nemusela schovávat. Máma mě ani neviděla odcházet.

„Á, Eva,“ ozve se. Dotahuju si tkaničku a narovnáвам se.

Agnes spěchá k pultu, jde lehce shrbeně. Zádá jí narostla křivě, do podoby odkládacího stolku. Laurens kdysi vtipkoval o tom, kolik unese na lopatkách piv, aniž by je vylila. Dnes jsem jich napočítala osm. Musím si to zapamatovat, třeba mu to budu moct za chvíli říct.

Procházím za Agnes mezi šedými policemi s houbičkami na nádobí, párátky, vložkami a umělými květinami. Ví, pro co jsem přišla. Bonbony jsou v prostřední uličce.

„Kde jsou zbylí dva mušketýři, syn řezníka a syn statkáře?“ ptá se. Krčím rameny.

Od té doby, co Agnes opustil manžel s jiným mužem, a od chvíle, co má na vývěsním štítu nový nápis, nedovoluje, aby si lidé nabírali bonbony sami, dokonce ani já nesmím.

Zdvořile žádám dvacet ufo bonbonů, pět kyselých pásků a dva balíčky jawbreakerů. Agnes háže bonbony do papírového pytlíku.

„Půjdeš dneska ještě ven s Janovým bráchou? Rozdělíš se s ním?“ chce vědět.

Horlivě kývám, ačkoliv si tím nejsem jistá.

Dá mi jich od každého druhu pár navíc.

Projíždím vesnicí s pytlíkem na řídítkách. Pohledem skenuju prázdné ulice v naději, že když se budu dívat dostatečně dlouho, Laurens a Pim vystoupí z koláží starých vzpomínek. Za hodinu je po bonbonech. Ústní dutina mi hoří kyselostí a v žaludku mám těžko. Měla jsem zůstat doma. Možná se mi snažili dovolat.

Míjím řeznictví.

Laurensovo kolo nestojí opřené o fasádu. Možná má Laurens nové kamarády nebo koničky, o kterých mi neřekl, a je někde venku. Možná dnes prostě nechal kolo v garáži a raději se v tomhle počasí dívá na televizi, než aby byl se mnou.

Přes velkou výlohu civím do obchodu. Farář si právě vybírá. Ukazuje na šunkový salám. Laurensova máma posouvá ten válec na kráječi. Otevřenými dveřmi z obchodu slyším, jak se nože pomalu otáčejí. Krájení masa nezní, jako když něco rupe, ale jako když se něco třepí.

Laurens měl pravdu. „Kráva se skládá z milionu vláken,“ povídal jednou v polední pauze ve škole a přitom válel ze střídky chleba kuličky, pak rozdělil kousek klobásy na vlákna a těmi kuličky obložil. „Když si tohle uvědomíš, už ti nevádí je porcovat.“ Tohle nejspíš nevymyslel sám, ale na mě silně zapůsobil už jen fakt, že si to zapamatoval.

Pohled na Laurensovu mámu mě skoro vždycky uklidní. Mluví o tom, že se mění počasí, poznám to podle pohybů jejích rukou. Pak položí čerstvě nakrájená kolečka salámu na váhu.

Jak se tak dívám na faráře, který příkyvuje a platí, zalije mě smutek, který mě teď nějakou dobu nepřepadl, a já si myslela, doufala jsem, že je možná pryč navždy.

Teď už vím, že na ten pocit nic nepomáhá, ať sedím včas na židli ve správné třídě v oblečení, ve kterém jsou všichni zvyklí mě vídat, ať se dívám na maso, nebo nedívám. Něco mi pak chybí, všechno, jako bych kdysi bývala úplnější a cosi ve mně si to ještě pamatuje.

Taky mě smutek přepadá pokaždé, když se myju ve vaně. Jako by mi něco sedlo na kůži. Obklíčí mě to, sevře a dá mi to jasně najevo, že jsem tady špatně.

Nedávno mě napadlo, že za to může fakt, že jsem se narodila krátce po dvojčatech, z dělohy, která byla ještě trochu vytahaná. Možná byla máma v těch prvních devíti měsících kolem mě moc volně.

Ještě než si Laurensova máma všimne, že se na ni dívám, zmizím z dohledu.

Než dojedu domů, spustí se bouřka. První kapky jsou vlažné. Nedá se tomu vyhnout, v posledních dnech teče vlažná i z kohoutku na studenou vodu. Hledám strom, pod nímž bych se schovala, stoupnu si pod jehličnany, které sousedí s naší zahradou, rozhlížím se, jak to kolem mě burácí. Vítr občasnými poryvy přerušuje provazce deště.

Neměli jsme tátovi dávat jako dárek náradí, a rozhodně ne nůžky na plot. Už dva roky visí nehybně pod střechou, nešikovně oběma rukojetmi dolů. Když zafouká vítr, ožijí. Zřejmě tohle ho na tu myšlenku přivedlo.

Ze začátku jehličí vodu nepropouští, ale brzy jím prosakují velké nepravidelné kapky. Nevadí mi, že promoknu.